

*annyi idős vagyok, mint voltál, akkor régen.
Nyíló tavirózsát, büszke hattyút erre, nem
igen már látni. A parkban a kis tó, ő, bizony,
kiszáradt. A medre még megvan, s a fák is
körüállják. A reményt fel nem adják. Sohasem
szerettél. Mégis mi vonz hozzám? S hogy én
miért szerettelek? Azt sem tudom meg már. S
hogy szerettelek-e? Arra sincs felelet. Az
elmúlt évek során itt nagy inségek dúltak.
Aszály sújtott mindent. S még ha csak ez lett
volna! A hattyú elrepült. A rózsza, ő elhervadt.
Ez a rózsák sorsa. S ő ezt nem tudta éppen.
Hogy víz nélkül nem élhet. S hát ez lett a veszte.*

*Sohasem szerettél. Mégis mi vonz hozzám?
Egy hattyú s egy rózsza? Mit kezdhet egymással?
Nos, legyünk barátok. Miért is ne lennénk?
Egy büszke hattyú s egy hófehér rózsza! Már
csak egy tavat kell keresnünk. Ha lehet,
tisztább vizűt. Ha lehet, abban a szép parkban.*

Palics, 1996. május

HOLDAS GYÖRGY: A „HATALOM” (1986)